

Κάποια νύχτα τοῦ χειμῶνα
θὰ ξεθάρω ἀπὸ τῆ λήθη
γὰ σοῦ πῶ τὸ μόνο, τῶνα
ποῦ γνωρίζω παραμῦθι.

Παραμῦθι τ' ὄνομά του,
μὰ μονότονο σὲ κόρο
τὶ ἔχει ὡς μόνον ἤρωά του
τὸν αἰῶνιο ὁδοιπόρο,

Ποῦ χωρὶς στὸν ἥλιο μοῖρα
οὔτε τέντα, οὔτε καλύβα,
γιαλοῦς, κάμπους γύρναε γύρα
ἔρμαιο βοριᾶ καὶ λίβα.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΛΗΝΟΣ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Μέσα στὸ ἐρημητῆρι σου,
Τὴν ἀνοιξη τ' ἀγνὰ πουλιά
Ἦσαν καὶ χτίσανε φωλιά
Καὶ μ' ἐρωτιάρικια λαλιά
Μεθ' ἄν τὸ ἐρημητῆρι σου.

Γοργὰ ἢ ἀνοιξη περνᾶ
Καὶ θὰ μισέφουν τὰ πουλιά·
Βροχόλουρα μηδὲ θηλιά
Δὲν ἔστησες, καὶ τὰ πουλιά
Θὰ φύγουν. Ἡ ἀνοιξη περνᾶ.

.....

Καὶ τραγουδᾷν ὀλημερίς
Μὲ μαγικιά, γλυκειὰ λαλιά,
Δίνουν καὶ πέροννε φιλιά,
Κι' ἔτσι σκορπᾷν τὴ σιγαλιά
Ποῦ σ' ἔζωνε ὀλημερίς.

Διάβηκεν ἢ καλοκαιριά
Καὶ φύγανε τ' ἀγνὰ πουλιά,
Καὶ μένει ἄδεια ἢ φωλιά
Στὴν ἐρημιᾶ, στὴ σιγαλιά
Σὰν πέρασ' ἢ καλοκαιριά.

Καὶ τώρα στὸ ἐρημητῆρι σου
Μὲ ἄσπρα-ἄσπρα τὰ μαλλιά
Ποθεῖς, καὶ ζεῖς μὲ τὸ παλιά,
Γιὰ δὲν θάρθουν πιά τὰ πουλιά
Στὸ σκότεινὸ ἐρημητῆρι σου.

ΝΙΚΟΛΑΣ ΦΥΛΛΑΣ